

LBRIS

We know
books

George Moisi – *Sub acoperire. În numele dreptății*

Copyright @ George Moisi

Copyright @LITERPRESS PUBLISHING 2023

*Toate drepturile rezervate,
inclusiv reproducerea de fragmente din carte*

LITERPRESS PUBLISHING

Str. Brebu, nr. 3, sector 2, București

Email: Literpress@gmail.com

Magazin virtual: www.literpress.ro

Grafica coperta: *Hayalperest*

Tehnoredactare: *Cristian Negoii*

Redactori: *Drăgan Milică, N. Elena*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MOISI, GEORGE

Sub acoperire. În numele dreptății /

George Moisi. -

București : Literpress, 2023

ISBN 978-630-6621-01-9

821.135.1

*Orice reproducere, totală sau parțială a acestei lucrări, fără acordul scris
al editorului și autorului este strict interzisă și se pedepsește conform*

Legii dreptului de autor

George Moisi

SUB ACOPERIRE

ÎN NUMELE DREPTĂȚII

LITERPRESS, 2023

București

Într-un stat democratic, există trei puteri înscrise în constituție: cea legislativă, cea executivă și cea judecătorească. Menționată nicăieri în mod explicit, cea de-a patra putere în stat, presa, veghează la exercitarea cu bună-credință a celor trei puteri constituționale. I se spune, metaforic, „câinile de pază al democrației”.

În septembrie 2014, presa din România și-a amintit de infiltrarea structurilor guvernamentale în presă după ce, în direct și în timpul propriei emisiuni TV, jurnalistul Robert Turcescu s-a deconspirat. Acesta a recunoscut că a fost ofițer sub acoperire din partea Armatei Române.

A fost prima dată după decembrie 1989 când s-a pus problema jurnaliștilor care, în timp ce vegheau la buna informare a populației, erau, în același timp, agenți secreți ai statului. Un singur alt caz de jurnalist aflat în slujba instituțiilor de represiune ale statului a mai fost probat în România: Valentin Zaschievici.

Serviciile secrete își recrutează agenții din medii diferite, însă unul dintre acestea este mediul academic, locul în care sunt formați inclusiv jurnaliștii.

În 2015, șeful de la acea vreme al Serviciului Român de Informații a recunoscut, într-un interviu, că există ofițeri sub acoperire care-și desfășoară activitatea în presă.

De cealaltă parte, jurnaliștii sunt printre cele mai frecvente victime ale guvernelor autoritare și ale cartelurilor de crimă organizată. Între 2000 și 2022, în lume, au fost uciși 1633 de jurnaliști.

Printre metodele de represiune împotriva jurnaliștilor, altele decât asasinatul, se numără pedeapsa cu închisoarea (sub pretextul răspândirii de știri false, complotului împotriva ordinii guvernamentale, divulgării de secrete de stat, terorismului, spionajului și trădării) sau operațiunile de kompromat (discreditate).

În România, cel mai cunoscut caz de represiune împotriva unui jurnalist este cel al Emiliei Șercan.

Povestea care urmează este o ficțiune, dar ar fi putut să fie, la fel de bine, și inspirată din fapte reale.

Familiei mele.

Părinților mei.

Jurnaliștilor de investigație.

Dreptății.

1.

Fiecare silabă a preotului ieșea din gura acestuia învăluită în aburi. Frigul tăios al iernii crease o atmosferă mai mult decât apăsătoare. Era obositor și-un simplu drum din casă până la magazinul din colțul străzii, dăramite ceva mai mult de-atât. Poate că tristul eveniment la care participa îl făcea să trăiască totul altfel, chiar dacă pe el nu-l afecta cu nimic. Era convins că fuseseră și ierni mai reci, însă nu era convins că fuseseră la fel de încărcate și, din nou, n-ar fi putut spune de ce simțea greutatea momentului când n-avea deloc legătură cu el. Se uită la ceas. Pe cadran se așezase o pojghiță subțire și fină.

Trecură abia zece minute de când slujba începu. Simți cum răbdarea i se scurgea precum nisipul dintr-o clepsidră minusculă. Asista la slujba de înmormântare din cu totul alte motive. Nu-l cunoscuse niciodată pe mort și până acum două zile nici nu știa de existența acestui om. Își mută privirea înapoi către preot. Putea să vadă cuvintele rostite de acesta ca niște urme vagi de cretă pe o tablă proaspăt ștersă. Sunetele prindeau instant formă ajutate de aburi și se risipeau tot atât de repede. Ajungeau foarte greu la urechile lui, dar dacă și-ar fi pus ambiția ar fi putut ghici vorbele preotului. Când buzele i se arcuiău să elibereze sunetul „o” aburii aveau altă formă decât atunci când rostea un „t”. Dar pentru că ar fi fost oricum o

pierdere de timp, își aminti de clepsidra pe care o putea vedea cu ochii minții și a cărei curgere reprezenta tocmai răbdarea sa.

Nu ascultase nimic din ceea ce preotul spunea, iar asta din multe motive, dar mai ales pentru că nu credea. Fără să fie împotriva religiei, prefera să evite tot ce avea legătură cu acest subiect. Era botezat, fusese și căsătorit religios, însă nu simțise niciodată atingerea spiritualității. În clipa în care conștientizase acest lucru, decisese să nu-și mai bată capul deloc. Relația cu vreo divinitate i se părea prea încărcată de obligații și constrângeri, iar el era genul de individ care nu se putea opri din a judeca. Prin urmare, bărbatul în negru, care citea dintr-o carte groasă și aurită, nu era pentru el nimic altceva decât un meseriaș.

Aburii care ieșeau din gura preotului dispărură, încetând să mai formeze cuvinte pe care doar el le-ar fi putut citi în aer. Un vânt născut ca de nicăieri se insinuase, luându-i puterea supranaturală de a vedea sunetele care formau cuvinte. Începu să treacă în revistă fețele celor prezenți. Exact ca în orice scenă a unei înmormântări, două femei în doliu se sprijineau reciproc pe marginea gropii. Arătau prea obosite să mai plângă, dar chipurile lor trădau multe lacrimi căzute. Spre deosebire de el, femeile păreau să asculte vorbele preotului, dar nu mereu. Ochii lor păreau să arăte cum, din timp în timp, trupurile erau părăsite de simțuri. Dacă nu s-ar fi sprijinit reciproc probabil ar fi căzut în groapa unde sicriul fusese deja lăsat. Și, judecând tot după chipurile lor, n-ar fi avut nimic de spus dacă cele două femei și-ar fi dorit să fie în pământ. Deși semănau, putea să-și dea seama că nu erau de vârste apropiate și, exact cum avea să afle mai târziu, erau mamă și fiică. Îi plăcea să se joace cu noțiunile, și tot privindu-le, îi era clar că tinerețea fiicei

îmbătrânise. Poate și de aceasta semănau cele două femei atât de bine. Fiica, undeva pe parcurs, îmbătrâni mai repede decât ar fi trebuit.

Înțelegându-le sentimentele, le abandonă în suferința lor tăcută și trecu mai departe. Încercă să se concentreze asupra unui chip de bărbat, însă acesta se tot muta de pe un picior pe altul. Această oscilație îl irită, căci până nu-i vedea clar fața nu-și putea continua trecerea în revistă, cu toate că nu cunoștea pe nimeni. Frigul aproape că îl înțepenise locului, dar cu toate acestea el preferă să stea nemișcat. Din poziția în care se afla putea să-i vadă foarte bine pe toți. L-ar fi văzut foarte bine și pe acel bărbat dacă acesta ar fi încetat să se balanseze din stânga în dreapta. Era important să vadă fețele tuturor, căci astfel își putea da seama dacă asista la înmormântarea care-l interesa. Nu-l văzuse niciodată pe mort, iar poza pe care o primise în acea dimineață nu era de prea mare folos, sicriul fiind deja închis. Așadar, doar personajele din jurul său puteau să îi confirme că se afla în cimitirul potrivit.

Începu să-și simtă degetele de la picioare ca pe niște părți dezasamblabile, lucru care îl obligă să-l lase pe acel bărbat fără astâmpăr și să treacă mai departe cu inspecția chipurilor. La fel ca vântul care se pornise fără să se anunțe, câțiva fulgi de zăpadă prinseră curaj să coboare din cerul înghețat. Își mută atenția asupra a încă șase sau șapte fețe, printre fulgi, fără să recunoască pe cineva. Majoritatea își țineau capetele aplecate, iar îmbrăcămintea neagră uniformiza persoanele prezente și, cu excepția celor două femei, nimeni nu ieșea în evidență. Într-un final, bărbatul se opri din fâțâit, iar el reuși să-i citească trăsăturile. Nu-i erau cunoscute. Undeva în stânga mulțimii, în spatele preotului, două femei și un bărbat se opriseră la câțiva

pași de acesta. De data aceasta se simți însuflețit. Îi recunosc instantaneu și nu pentru că erau, la fel ca și el, singurii care nu purtau doliu, ci pentru că fiecare dintre cei trei erau ziarști la cele trei mari cotidiane din oraș. Obiceiurile meseriei le erau aceleași. Scrutau la rândul lor mulțimea îndurerată în cautarea unei fețe cunoscute, dar el observă acest lucru și se retrase suficient cât să nu fie reperat. Concurența devenise acerbă în această perioadă. Se întreba doar cât mai era până când aceasta să devină de-a dreptul criminală în goana după subiecte. Văzându-și colegii de breaslă se convinse că participa la înmormântarea potrivită.

În urmă cu două zile primise un e-mail anonim prin care era trimis să asiste la această înmormântare și, în mod normal, ar fi șters e-mailul dacă îi lua mai puțin de o oră să se documenteze cu privire la expeditor și dacă povestea nu-i părea deloc interesantă. Însă, de data aceasta, cu toată dibăcia sa în domeniul IT, nu reușise să descopere adevăratul expeditor al mesajului, iar povestea nu avea alt început decât un simplu anunț într-un ziar orășenesc, la rubrica „Decese”, prin care se anunța trecerea neașteptată în neființă a avocatului Samuel Șimon, precum și locul în care va avea loc slujba de înmormântare și recepția de după.

O simplă căutare pe Google nu-i fusese de prea mare folos. Existau cel puțin o sută de Samuel Șimon pe întreg cuprinsul județului, dintre care doisprezece se aflau numai în reședința de județ. Adăugase printre criteriile de căutare și ocupația, lucru care îi pusese capăt săpăturilor digitale. Imperiul online nu avea printre resortisanții săi niciun Samuel Șimon de profesie avocat. Răposatul Samuel Șimon, la cei 62 de ani ai săi, nu fusese interesat să-și ocupe un loc în lumea internetului,

lucru care-l făcu pe jurnalistul de investigație, Gelu Modișan, să verifice câte case de avocatură erau înregistrate în Timiș. Rezultatul era pe măsura așteptărilor: o sută cincizeci, iar din primele scotociri nu toate casele de avocatură aveau o pagină web și o listă cu avocații angajați.

Din lipsă de alte indicii premergătoare, dar și pentru că fusese dintotdeauna mai mult decât curios, hotărâse să dea curs e-mailului anonim pe care-l primise. Acum, îndurând frigul nenorocit, era convins că luase decizia potrivită să participe la înmormântarea lui Samuel Șimon, măcar că își văzuse alți colegi de breaslă la fel de intrigati ca el. O recunosc pe Sara Batin, ziarista de investigație a cotidianului Timiș, împreună cu cei doi colegi ai săi care o însoțeau în toate activitățile de investigație. O admira pe Sara pentru calitățile ei de investigator, însă îi era destul de greu să se afle în prezența ei sau să lucreze cot la cot cu ea. Evident, nu-i plăcea atunci când era în competiție cu aceasta. O cunoștea din timpul facultății de jurnalism, de pe vremea când ea abia luase contact cu lumea mass-media, iar el se afla în ultimul an de facultate. Cu toată distanța de la care o privea, nu avea cum să nu-i observe ochii albaștri care scânteiau exact ca atunci când o întâlnise prima dată, într-o pauză, la țigară, pe treptele Universității. Prima lor discuție avusese loc într-o zi friguroasă de ianuarie, probabil ziua din care, gândindu-se acum, intrase sub vraja ochilor ei. Se detașa, de fiecare dată, destul de ușor de sentimentele care îl cuprindeau după o întâlnire cu Sara, însă faptul că aventura lor nu devenise mai mult îl marcase mai mult decât ar fi crezut. Cele două nopți petrecute în apartamentul său la câteva săptămâni după ce s-au cunoscut erau la fel de recente și acum, după șapte ani, de parcă se petrecuseră în urmă cu șapte zile.

Gelu își mută privirea pentru o secundă, încercând să nu-i mai vadă chipul, așa cum încerci să te îndepărtezi de niște nisipuri mișcătoare când deja ești destul de aproape. Protejat de ochii Sarei de către ceilalți participanți la funeralii, după câteva secunde de pauză, îi mai aruncă o privire. Cumva, de la prima lor întâlnire și până acum, iarna devenise rând pe rând anotimpul său favorit, dar și cel mai greu de îndurat, pentru că mai toate cazurile la care se întâmplase să lucreze amândoi se petrecuseră în lunile sezonului rece.

Cu mișcări zgârcite, Gelu își ridică mâneca și se uită la ceas. După aproximarea lui, slujba ar fi trebuit să se încheie în câteva minute, așa că, fără să iasă în evidență, se retrase către mașină. Își parcase BMW-ul la fel de strategic precum își alesese poziția pentru a scruta mulțimea adunată la înmormântare, între doi copaci goi, dincolo de gardul de plasă al cimitirului. Nu exista decât o singură ieșire din cimitir, iar el avea prim-planul din spatele volanului mașinii sale. Dacă ratase vreo față interesantă care participase la înmormântare, mai avea o șansă să le vadă pe toate foarte clar. Din obișnuință, scoase aparatul de fotografiat și immortaliză fiecare prezență din cimitir. Deși mai investigase unele povești în acest oraș de-a lungul carierei, se asigură că nu-i scăpa nimic în ceea ce privea audiența. Rând pe rând, fiecare participant la funeralii păsea pe cărarea îngustă de la ieșire, acoperită cu un strat subțire de zăpadă, și își ridica privirea din pământ exact la momentul potrivit pentru prim-planurile trase de Gelu. În mai puțin de cinci minute, toți cei prezenți părăsiră cimitirul, ultimele fiind, exact cum era de așteptat, văduva și fiica. Se sprijineau una pe alta în continuare, mergând într-o cadență tristă de pași înghesuiți pe alea strâmtă, ținându-se în brațe. Păreau

înghețate de durere, sleite de puteri și înfometate de neputința de a controla astfel de tragedii. Erau exemplul clar că în această viață nimeni nu este stăpân pe lumea în care trăiește, oricât ar fi de mică și aparent lipsită de interes. Toți ceilalți nu avură nevoie de mai mult de treizeci de secunde să traverseze alea, în timp ce soția răposatului avocat, lipită de fiica sa, abia dacă-și putea trage picioarele. Pașii lor se încăpățâneau să fie mici, de parcă picioarele încercau să schimbe direcția de mers, de parcă le-ar fi implorat să se întoarcă la mormânt. În mintea lui Gelu alergau tot felul de scenarii, văzând durerea celor două femei. Filmul care i se derula prin fața ochilor și pe care continua să-l immortalizeze, îi trezise cel puțin o suspiciune rezonabilă față de toată povestea morții avocatului Samuel Șimon.

— Individul ăsta a murit cam neașteptat, gândi Gelu cu voce tare în timp ce le urmărea pe cele două femei.

Sentimentul care-l domina îi spunea clar că trebuia să cerceteze acest fir de poveste care-i fusese aruncat. Pescarii adevărați simt când trage o plevușcă sau o plătică. Astea erau vorbele mentorului său din facultate și se potriveau de minune întregii cariere a lui Gelu. Știa că mai devreme sau mai târziu va ajunge să discute și cu văduva lui Șimon, dar era foarte important să o facă la momentul oportun, poate atunci când va avea întrebări clare, nu doar instincte jurnalistice. Dacă moartea avocatului a venit pe neașteptate pentru familia sa, era suficient de limpede că Gelu trebuia să pună întrebările cu multă prudență.

Cele două femei reușiră să parcurgă alea care le scotea din cimitir, apoi se urcară într-un taximetru galben. Șoferul probabil că pornise de câteva minute taxatorul, altfel nu se explica de ce părea să le aștepte cu atâta răbdare. Porni încet de

pe loc, cu roțile pe urmele deja făcute de celelalte mașini. Gelu scotoci prin buzunarele largi ale paltonului negru, grăbindu-se să găsească cheia de contact, însă așezând cu atenție aparatul de fotografiat pe scaunul din dreapta. Absorbit să analizeze fiecare moment, nici nu simțise cât de frig se făcuse și în mașină. Reglă clima la douăzeci de grade și demară atent, păstrând distanța de taximetrul în care se aflau soția și fiica lui Șimon. După prima intersecție, o Dacie se interpușe urmării lui, ceea ce nu-l deranjă deloc. Era sigur că nici dacă ar fi fost mai neglijent în urmărirea taxiului nu ar fi putut să-i fie descoperită intenția. Trebuia să aibă un început în investigație, iar lui i se păru firesc să afle unde anume locuise Samuel Șimon. Traversă bulevardul principal prin fața magazinelor aflate la parterul unor clădiri bătrâne și dărăpănate, atent să păstreze atât distanța dintre mașini, cât și viteza de deplasare. Nu era de dorit să prindă vreun semafor pe roșu și să scape din vizor taxiul galben, căci bulevardul se revărsa de-o parte și de alta în zeci de străduțe, de unde încolo începea ceea ce Gelu numea un labirint urban. Străzile îngrămădite ale Lugojului îi dădeau o senzație claustrofobică.

Șoferul taxiului opri la marginea unei borduri pe care aproape o lovi cu roata dreaptă. Gelu opri la rândul său, undeva la câțiva metri în urmă, așteptând ca cele două pasagere să coboare și să se îndrepte către una dintre locuințele de pe stradă. Doamna Șimon achită și coborî prima din mașină. Fiica ei privea prin geamul taxiului către casa în care probabil se simțise atât de liniștită și protejată în prezența tatălui. Retinerea ei trăda greutatea cu care accepta dura realitate a morții părintelui ei și nu-și dorea să se întoarcă acasă, acolo unde, cel mai probabil, fiecare obiect reușea să îi răscolească sufletul și să i-l umple de

amărăciune. Coborând într-un final din mașină, păși temătoare pe trotuarul înghețat. Mama ei îi întinse o mână și-i dădea de înțeles că nu era singură și că aveau să treacă împreună prin necaz. Fata respira amplu, aburii ieșindu-i puternic pe gură, în timp ce ochii se luptau cu lacrimile reci care se porniră din nou. O prinse pe mama ei de mână, dar picioarele refuzară să se miște, ca și cum tălpile cizmelor se lipiră de asfaltul înghețat. Toată scena dură câteva zeci de secunde, dar apăsarea fiecărui gest făcut de cele două femei îi dădu lui Gelu impresia, încă o dată, că urmarea o dramă de scurt-metraj. Era acaparat și vrăjit de durerea pe care femeile, dar în special tână domnișoară Șimon, o emanau, o durere care făcea ca timpul să se scurgă foarte încet sau chiar să stea în loc. Nu înțelegea sursa acelei stări și care erau motivele pentru care se simțea de parcă ar fi împărțit cu ele durerea.

Doamna Șimon își răscoli poșeta neagră în căutarea cheilor, fără să-i dea vreo secundă drumul mâinii fiicei sale. Spre deosebire de majoritatea caselor din zonă, familia Șimon locuia într-o casă cu intrare direct din stradă. Ușa roșie îi amintea lui Gelu de un film american al cărui nume nu-l mai ținea minte, însă imaginea era foarte vie în amintirile sale. Casă veche a familiei Șimon era renovată cu foarte mult bun gust, dispusă pe două etaje și, judecând după mărimea ferestrelor, camerele trebuiau să fie foarte spațioase, cel mai probabil cu tavane înalte. Se potrivea unui avocat și lui Gelu i se păru că era chiar reprezentativă pentru această tagmă. Ușa roșie se încuie în urma celor două femei, iar prin ferestrele de la parter răzbătea lumina galbenă a unui candelabru mare, care atârna impunător din tavanul înalt al holului. Gelu cumpăni la scena de dincolo de ferestre. Femeile treceau rând pe rând prin fața ferestrelor,

fără stare, negăsindu-și locul. Era convins că îi va fi foarte greu să bată la ușa celor două și să le pună întrebări care să le tulbure. Pe de altă parte, știa că, dacă în spatele acestei morți a avocatului Șimon se ascundea ceva neobișnuit, o va face.

Ceasul arăta ora 15:38. La Timișoara, destule alte treburi așteptau să fie rezolvate, așa că Gelu își notă în carnetul său de însemnări adresa familiei Șimon și, schimbând frecvența radio, plecă de pe loc. Biroul îi era plin de documente și însemnări care priveau tot felul de alte investigații pe care le avea în desfășurare în acel moment. Existau perioade moarte, în care subiectele prindeau contur destul de greu datorită lipsei surselor de informații, dar și perioade, precum aceasta, când Gelu nu știa pe ce să pună mâna prima dată. Deși inițial i se păruse că toată afacerea era o pierdere de timp, până la intrarea pe autostradă își spuse că ar face bine să trateze subiectul cu atenție. În ediția din ziua următoare a ziarului urma să-i fie publicată o anchetă completă despre un funcționar public din Primăria Timișoarei, dar care nu era doar un alt caz de luare de mită, pentru că funcționarul făcuse chiar mai mult de-atât, ajutând la spălarea banilor negri ai unui clan mafirot de țigani. Faptul că finalizase investigația îi mai eliberase programul, acesta fiind și unul dintre altele motive pentru care hotărî să se ocupe de cazul morții avocatului Șimon. Își aminti că undeva prin dulapul personal de la redacție mai avea câteva articole terminate, pe care le ținu deoparte pentru zilele în care, fiind prea prins cu documentări mai complexe, nu ar fi avut timp să pună ceva pe tapet pentru redactorul său șef, un tip în egală măsură stresat și stresant.

Autostrada către Timișoara n-avea pic de zăpădă care să îngreuneze circulația, dar Gelu, prudent ca întotdeauna, preferă

să nu forțeze pedala de accelerație a BMW-ului său. Pentru că se făcuse deja destul de târziu ca să mai treacă pe la redacție, se hotărî să-i facă o vizită vechiului său amic, Bogdan Blidaru, fost ofițer de poliție în cadrul Serviciului Judiciar din cadrul Poliției Județene, acum detectiv particular, care locuia la două blocuri de apartamentul său. De un timp, își făcuseră un obicei ca în fiecare joi seara să se întâlnească în apartamentul acestuia pentru o partidă de table și un pahar sau două de coniac. Blidaru, în noua sa calitate de detectiv particular, recomandat de propriul CV impresionant, era angajat de lumea bună din oraș, iar asta făcea ca el să primească pe lângă onorariul convenit și nenumărate atenții sub forma celor mai fine și scumpe băuturi.

După douăzeci și cinci de ani de poliție judiciară, detectivul particular Blidaru era o enciclopedie ambulantă de cunoștințe despre hoți, tâlhari, violatori, traficanți de droguri sau de carne vie, în general, despre tot ceea ce însemna lumea interlopă a Timișoarei. Meseria de polițist timp de un sfert de veac i-a oferit posibilitatea să asiste la ascensiunea și declinul multora dintre capii diferitelor clanuri mafiote. Pe unii i-a văzut murind, pe alții născându-se, până în momentul când totul a fost prea mult. Curios moment, acesta coincidea exact cu cei douăzeci și cinci de ani de datorie față de cetatea Timișoara, așa că trecerea în rezervă era răsplata de care se bucura. Singurul capitol la care Blidaru rămăsese oarecum restant era viața privată. Deși s-a luptat întreaga sa carieră să nu se identifice cu meseria, aceasta l-a înconjurat din toate părțile, iar în final l-a acaparat complet, făcându-l să-și accepte identitatea de polițist înaintea celei de simplu individ. La patruzeci și cinci de ani, era unul dintre cei mai tineri polițiști pensionari, dar lucrul acesta nu-l deranja deloc. Ar fi putut să mai rămână în sistemul judiciar

al Ministerului de Interne, însă în momentul în care a realizat schimbul de identități, a preferat să plece, cu gândul declarat de a-și recupera identitatea pierdută și de a avea mai mult timp liber pentru cei doi copii ai săi. Blidaru divorțase de soția sa Maria în clipa în care și-a dat seama că nu poate fi alături de ea așa cum un soț trebuie să fie alături de cea cu care a jurat să-și petreacă toată viața. Lipsa acestuia din viața ei, dar mai ales din viața de familie, îi făcea pe amândoi nefericiți, iar Maria, cu cinci ani mai mică decât el, și arătând cu șapte sau chiar cu zece ani mai tânără decât vârsta pe care o avea, merita să-și trăiască viața alături de un bărbat care să-i asculte poveștile, durerile, bucuriile, succesele sau deziluziile. Polițistul Blidaru a înțeles după cinci ani de căsnicie și după apariția celor doi copii că stătea în calea fericirii Mariei. Au divorțat fără să facă o tragedie din asta și s-au despărțit ca doi prieteni care se știau din copilărie. Au rămas apropiați, cu promisiunea că vor rămâne prieteni până la sfârșitul zilelor, de dragul copiilor, dar mai ales de dragul lor. Chiar dacă nu mai erau soț și soție, n-aveau niciun motiv să nu mai fie așa cum au fost mereu, corecți unul față de celălalt.

Gelu fu nevoit să facă trei ture de cartier până reuși să găsească un loc de parcare în fața blocului unde locuia. Era exasperat de problema locurilor de parcare și se cam săturase de apartamentul său. De doi ani începuse să strângă ceva bani, cu speranța că nu va trebui să-și ia un credit de la bancă pe care să-l plătească și din pensie, peste treizeci și cinci de ani. Evident că avea posibilitatea să împartă greutatea unui credit pentru o casă împreună cu actuala sa iubită, dar ceva îi spunea să nu se grăbească în acest sens. Îl avea exemplu pe Blidaru, dar și pe alți câțiva colegi de breaslă, toți exemple clare că

lumea în care trăiau nu le mai oferea siguranța unei vieți în doi așa cum avuseseră parte bunicii și părinții lor.

Uitându-se la ceas, își repezi gândurile și, ascunzându-și urechile în gulerul hainei, se îndreptă spre apartamentul lui Blidaru, pregătit să-și ia revanșa la table sau cel puțin, dacă ar fi fost să piardă, să profite de coniacul acestuia. Bâzâitul interfonului se auzi de vreo câteva ori, după care, cu un declic, ușa de la intrarea în bloc se deschise, permițându-i lui Gelu să lase frigul în urmă.

— Tot cu mâna goală vii, scriitorule? întrebă Blidaru, întinzând mâna.

— Stânga nu e goală. Uite, mi-o țin în buzunarul pantalonilor. În ea țin ce ți-am adus și te anunț că buzunarul e spart, iar boxerii au o gaură. Altceva?

— Voi aștia care scrieți povești prin ziare și care aveți impresii de romancieri, toți sunteți așa slobozi la gură?

— Ce pot să spun? În general, cam toți am fost la olimpiadele de limba română, iar când ne pregăteam, o făceam într-un mod exhaustiv, chiar dacă asta însemna și metafore de genul ăsta.

— Hai, descaltă-te fără să faci mizerie și treci la masă pentru că am de gând să-ți scot tablele din cap.

Gelu pufni pe nas, aruncându-i o privire zeflemitoare, convins că de data asta va câștiga partida. Piese erau deja aranjate, iar zarurile așteptau cuminti să fie azvârlite de pereții de lemn ai cutiei de joc. Pe masa de sticlă, la îndemâna celor doi, pe două șervețele albe, paharele cu fund pătrat și margini rotunjite le zâmbeau jucătorilor, jumătate pline cu un coniac pe care Blidaru îl primise direct din colecția foarte scumpă a unui om de afaceri din oraș. Era atenția care însoțise onorariul plătit